

skal kaldes manipulerede tal eller konstruerede tal, er underordnet; ministeren må selv vælge i ordbogen, hvilket ord der skal anvendes, men det er i hvert fald essensen af den problematik, vi her har fat i.

Det er det, jeg kalder en omvendt Brundtland. I Brundtlandrapporten var forudsætningen, at pengene skulle være til stede – man skulle have tjent pengene – og så kunne man bruge en del af dem til at forbedre miljøet. Nu gør man det omvendte: Nu hugger man pengene fra folk, og så vil man om føje år se, at der ikke længere er de muligheder for at forbedre miljøet, som vi egentlig alle sammen så gerne vil. Det er egentlig det, der dybest set bliver problematikken, når denne »grønne afgiftspakke« kører igennem, som jeg kalder nye røde skatter. Så vil vi opleve, at pengene altså ikke er der til at forbedre og gøre noget for miljøet om 5-10 år. Det er måske dybest set det største problem, vi slås med i dag.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Miljøministeren ville gerne have os til at tage stilling til, hvad man skulle gøre, hvis han nu alligevel havde ret i sine tal. I den sammenhæng vil jeg gerne gentage det spørgsmål, jeg tidligere har stillet, men ikke fået noget svar på, nemlig: Hvorfor tager man ikke industrien på ordet? Jeg står her med en henvendelse fra Dansk Beklædnings- og Tekstilarbejderforbund, som siger, at de glimrende ad aftalevejen ville være i stand til at nå den reduktion, som ministeren beder om. Så tag dem da på ordet!

Til fru Elisabeth Arnold vil jeg sige, at skulle det så være, at man ikke når målene og man kan se, at det går galt, jamen så lad os da tale om, hvad vi kan gøre ved de virksomheder, der ikke når en eller anden form for normtal. Lad os overveje, hvad vi kan gøre med dem, som bruger mere, end de skulle efter normerne. Det er da langt mere konstruktivt end at begynde at ødelægge dansk erhvervsliv med at lave de dér Storm P.-maskiner, som disse forslag er.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil gerne takke fru Gitte Seeberg for svaret på mit spørgsmål, idet det jo viste, at fru Gitte Seeberg klart har forstået problemstillingen, nemlig at der skal en eller anden form for sanktioner til, hvis frivillige aftaler ikke fører til det ønskede mål. Spørgsmålet er så bare, hvad det

er for sanktioner, som Det Konservative Folkeparti kunne tænke sig at man indførte. Der er vel i virkeligheden ikke så forfærdelig mange andre ting end bøder eller afgifter. Det er præcis derfor, vi mener, det er lige så rigtigt at tage afgifterne nu.

I forbindelse med den diskussion, som hr. Kim Behnke startede på med guleroden, vil jeg sige: Jamen guleroden for dem, der sparer, er jo det nedsatte energiforbrug og de nedsatte omkostninger, som man har i forbindelse med det. Vi har jo alle sammen, når vi i vores private husholdninger har sparet på både det ene og det andet og det tredje i lyset af de stigende afgifter på energi- og på miljøting, opdaget, at vi simpelt hen brugte færre penge til de pågældende ting på trods af afgifterne, fordi vi blev bevidste om at spare på det. Præcis det samme kan erhvervene også gøre.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Herefter giver jeg ordet til hr. Peter Duetoft for en kort bemærkning, hvorefter næste taler i ordførrækken er hr. Jes Lunde.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil bare for god ordens skyld gøre Venstres og De Konservatives ordførere opmærksom på, at vi ikke diskuterer Dithmerudvalgets rapport i dag. Vi diskuterer nogle lovforslag. Jeg synes, man kan få indtryk af, når man følger debatten, at der slet ikke er sket noget i retning af aftaler fra Dithmerudvalgets rapport og frem til nu.

Aftaler er blevet en meget central del af denne pakke, og jeg er overbevist om, at hvis man argumenterer i udvalget for brancher eller virksomheder, som kunne komme ind under aftaleordningen, har regeringen jo også meldt, at man er lydhør over for argumenter.

Jeg synes, det er fantastisk, at man her i dag kan lave det dér generalangreb, når man ved, at afgiftsprovenuet er gået fra omkring 7 mia. kr. ned til 2 mia. kr., og at aftalerne er kommet centralt ind.

Men det, der egentlig bragte mig herop, er fru Gitte Seeberg, der lavede sit regnestykke. Det er da rigtigt, at en virksomhed, som siger til sig selv: Vi vil ikke, har ikke lyst til eller gider ikke nytænke nok, og derfor bliver vi, hvor vi er, og betaler vores afgift, har en omkostningsbelastning. Men det eksempel, fru Gitte Seeberg kom med, nemlig at en virksomhed nu skulle have penge op af lommen, og det var en omkost-